

Arrest

nr. 206 097 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pashtoen die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit het dorp Gunday (Gunday-Abdulrahimzai), district Qarghayi, provincie Laghman (Afghanistan). Aldaar hebt u uw ganse leven gewoond.

U liep school tot de 9e graad in de Shahid Abdul Satar Lycee. U raakte uw interesse voor school kwijt toen de leerkracht de leerlingen vroeg om te helpen op zijn boerderij. Samen met een boer cultiveerde u graan en rijst op de vijf jerib land van uw familie. Uw vader is kolonel bij de Afghaanse Nationale Politie

(ANP) en werkt op het opleidings- en trainingsdepartement van de ANP. Hij werkt en woont in Darul Aman, Kaboel-stad, en kwam om de maand of anderhalve maand naar huis.

Uw problemen begonnen toen Kudrat, de Talibanleider van het district Qarghayi, opgepakt werd door het National Directorate of Security (NDS). Een tijdje na zijn arrestatie ontving u thuis een dreigbrief, waarin stond dat u tegen uw vader moest zeggen dat hij moest ophouden met spioneren en met zijn job. Indien uw vader hier niet op in zou gaan, zou men hem doden. U verwittigde uw vader en wanneer hij naar huis kwam, verzochten u, uw broers en uw moeder hem om zijn job stop te zetten. Uw vader wou hier echter niets van weten, zei dat hij hen zou bestrijden tot zijn laatste druppel bloed en gebood u om het huis niet te verlaten wanneer dat niet nodig was en steeds tijdig thuis te zijn.

Enkele dagen later had uw moeder last van haar hoge bloeddruk en verliet u het huis om een dokter te halen. Onderweg naar de dokter werd u staande gehouden door de Taliban. Toen u begon te schreeuwen, werd u geslagen en uitgescholden. Ze informeerden naar de dreigbrief en wensten u levend mee te nemen om uw vader te verplichten te stoppen met zijn job en hun leider vrij te laten. Omwille van uw geschreeuw raakten de dorpsbewoners geïnformeerd. Voor de Talibs wegluchtten, bevalen ze tegen uw vader te zeggen dat hij Kudrat moest vrijlaten en zijn job moest stopzetten. Indien jullie niet zouden meewerken, zouden ze jullie niet in leven laten. U werd nog geslagen met de kolf van een geweer en raakte bewusteloos.

Toen u terug bij bewustzijn kwam, werd u door dorpelingen naar het Public Health Hospital gebracht, alwaar u zo'n tien tot twaalf dagen verbleef tot u was hersteld. Ondertussen regelden uw vader en uw nonkel langs vaderszijde, Khanullah, een smokkelaar. Uw vader ging terug naar zijn werk en uw nonkel zag erop toe dat u overgedragen werd aan de smokkelaar, die u eerst enkele dagen onderbracht in een kelder om u vervolgens, ongeveer een 2,5 tot drietal maanden, tot aan uw vertrek, in een ander huis onder te brengen.

Ongeveer vijftien dagen na de eerste dreigbrief ontving u een tweede dreigbrief. Hierin stond iets waardoor uw vader bang werd, de bezittingen van uw gezin verhuisde uit het dorp en uw moeder en drie broers liet verhuizen naar uw nonkel langs vaderszijde, Khanullah, in het dorp Harmal (provincie Laghman).

Zo'n 3 à 3,5 maanden nadat uw problemen begonnen, verliet u uw land. Op 04/12/2015 kwam u in België aan, alwaar u op 14/12/2015 asiel aanvraagde. U vreest te zullen worden gedood door de Taliban indien u terug gestuurd zou worden naar Afghanistan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u, tijdens het gehoor op 04/01/2017, uw originele taskera, een kopie van de taskera van uw vader, kopieën van politie ID-kaarten van uw vader, kopieën van vier opleidingscertificaten van uw vader, een originele confirmatiebrief van de maliks en de envelop waarin deze documenten werden opgestuurd neer. Op 24/01/2017 kwam u met de originelen van de vier opleidingscertificaten van uw vader en de envelop waarin deze werden opgestuurd naar het CGVS. En op 29/05/2017 legde u een kopie van röntgenfoto's genomen in het Koningin Astrid Hospitaal te Malmédy (België) en een afsprakenkaartje van een kinepraktijk neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan gehecht worden (MINTEH-fiche, p. 1; DVZ, p. 4; CGVS1, p. 3). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 18 januari 2016 liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), blijkt dat u meer dan vier jaar ouder bent dan u aangeeft. U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over uw problemen met de taliban niet overtuigen. Zo dienen enkele merkwaardige verschillen te worden opgemerkt tussen uw beweringen op het CGVS en de verklaringen die u heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met betrekking tot de bedreigingen die u vanwege de Taliban zou hebben ontvangen. Zo stelde u bij de DVZ louter dat uw vader twee dreigbrieven ontving, die nota bene nog thuis zouden liggen, en dat in de eerste dreigbrief

stond dat hij zijn werk moest verlaten of dat u zou worden vermoord (CGVS-vragenlijst, 31/03/2016, p. 1). Op het CGVS wordt u dan gevraagd of u alles met betrekking tot uw problemen in Afghanistan heeft kunnen aanhalen tijdens het interview op de DVZ waarop u meegeeft dat dit het geval was (CGVS1, p. 3). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u evenwel plots dat u enkele dagen na de eerste dreigbrief staande werd gehouden en op ernstige wijze werd mishandeld door de Taliban, die u bijna hadden meegenomen, ware het niet dat ze moesten vluchten omdat de dorpsbewoners waren gesignaleerd door uw geschreeuw (CGVS1, p. 13, pp. 20-21). Bovendien beweert u op het CGVS eveneens dat de Taliban u poogden te ontvoeren om uw vader ertoe te verplichten een van hun opgepakte districtsleiders vrij te laten (CGVS1, p. 13, pp. 20-21). Ten derde slaagt u er – desondanks u reeds twee enveloppes met documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd – niet in om de dreigbrieven voor te leggen. Wanneer wordt geïnformeerd waar de brieven zijn, verklaart u in contradictie met hetgeen u bij de DVZ beweerde dat uw vader beide dreigbrieven bij ontvangst heeft weggegooid (CGVS1, p. 18) of vernietigd (CGVS2, p. 14). Dat uw verklaringen op dergelijke cruciale punten van elkaar verschillen, doet zeer ernstige vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw problemen.

Uw problemen begonnen na de arrestatie van Talibandistrictschef Kudrat. Doch slaagt u er niet in zijn arrestatie aannemelijk te maken. Zo weet u niet wanneer hij werd gearresteerd en durft u niet te schatten hoeveel tijd er ongeveer tussen zijn arrestatie en de eerste dreigbrief zat (CGVS2, p. 6). Behalve dat districtsleider Kudrat werd opgepakt door de NDS en in de gevangenis werd gestoken, en ondanks het feit dat hij een voormalig dorpsgenoot van u zou zijn geweest (CGVS2, p. 6), weet u overigens ook zelf niets meer over hem te vertellen en bent u niet op de hoogte omtrent hetgeen verder met hem is gebeurd (CGVS1, p. 21). Evenmin blijkt u op de hoogte te zijn van de activiteiten waarvoor hij als Talibanleider verantwoordelijk was (CGVS2, p. 6). Het gegeven dat u ook sedert uw aankomst in België geen pogingen heeft ondernomen om meer informatie te weten te komen over Talibandistrictsleider Kudrat, wiens arrestatie aan de basis van uw problemen ligt en desondanks de hoge politiefunctie die uw vader bekleedt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten (CGVS1, p. 21; CGVS2, p. 17). Uw verklaring dat u schrik heeft voor wat de Belgische telefoonoperatoren zouden ondernemen indien ze zouden vernemen dat u zulke vragen stelt (CGVS2, p. 17), weet het CGVS geenszins te overtuigen.

Hoewel u hem onmiddellijk op de hoogte stelde van de dreigbrief (CGVS2, p. 7) en u, uw broers en uw moeder duidelijk ongerust waren omwille van de bedreiging (CGVS1, p. 14; CGVS2, p. 5, p. 7), is het opvallend dat uw vader, met uitzondering van u op te dragen in beperkte mate het huis te verlaten en steeds tijdig thuis te komen, geen maatregelen nam om de bedreiging tegen te gaan of om er op een of andere manier voor te zorgen dat u en uw familie geen gevaar zou lopen (CGVS2, p. 8). De reactie, of beter, het gebrek aan reactie, van uw vader op de eerste dreigbrief is dan ook opmerkelijk. Gezien jullie beweerde woonplaats op het platteland te Laghman en het feit dat uw vader de mogelijkheid moet hebben gehad om zijn gezin naar Kaboel of Jalalabad te laten verhuizen (zie ook infra), is het immers weinig aannemelijk dat hij als reactie op de eerste dreigbrief niets zou hebben besproken en geen maatregelen zou hebben genomen om de veiligheid van zijn vrouw en kinderen, en die van u in het bijzonder aangezien u persoonlijk werd bedreigd, te garanderen (CGVS2, pp. 7-8). Wanneer gevraagd wordt waarom hij jullie niet meenam naar Kaboel maar gewoon in het dorp liet, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat u onschuldig was (CGVS2, p. 8). Door u af te vragen hoe uw vader had kunnen weten dat de Taliban achter u zou komen (CGVS2, p. 8), weet u het CGVS evenmin te overtuigen.

Voorts slaagt u er evenmin in om op doorleefde en geloofwaardige wijze uit te leggen hoe u er precies in slaagde te ontsnappen aan de ontvoeringspoging van de Taliban. Bijzonder bevreemdend is met name dat de Taliban, voorbereid als ze waren om u levend mee te nemen (CGVS2, p. 12), het op een lopen zouden zetten omdat uw dorpsgenoten gealarmeerd werden door uw geschreeuw (CGVS1, p. 13, p. 21; CGVS2, p. 5, p. 9). U stelt dat de Taliban u levend wensten mee te nemen en dat, terwijl u aan het duwen en trekken was met uw belagers, de dorpelingen afkwamen waardoor de Taliban het op een lopen zetten (CGVS2, p. 5, p. 9). Hiermee biedt u slechts een zeer summiere uiteenzetting over hoe u wist te ontsnappen. Ook wanneer u in detail wordt gevraagd om te verduidelijken hoe u aan hun ontvoeringspoging bent kunnen ontkomen, slaagt u er niet in om overtuigende verklaringen te geven (CGVS2, pp. 9-11, p. 13). Gezien het feit dat ze gewapend waren (CGVS1, p. 13; CGVS2, p. 5) hadden ze de dorpelingen kunnen weggagen of er gewoon samen met u vandoor kunnen gaan. Uw loutere beweringen dat de Taliban geen onschuldigen kunnen doodschieten, dat het ganse dorp als reactie op uw geschreeuw zou zijn komen kijken en dat mensen niet (meer) bang zijn van de dood en hun leven voor u hebben gewaagd (CGVS2, p. 11), weten het CGVS niet te overtuigen. Daarenboven is het bizar dat u niet weet door hoeveel Talibs u exact aangevallen werd (CGVS2, p. 11). Evenmin is het het CGVS

duidelijk hoe u erin had kunnen slagen uw vader op te dragen hun opgepakte districtschef vrij te laten, indien ze erin waren geslaagd u te ontvoeren (CGVS2, pp. 9-10). Het houdt immers weinig steek dat de Taliban u enerzijds zouden opdragen ervoor te zorgen dat uw vader zijn werk zou stopzetten, terwijl u anderzijds door hen werd vastgehouden.

Ook dient bemerkt te worden dat er nog andere merkwaardige inconsistenties in uw relaas zitten die de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondergraven. Zo beweerde u eerst, tot tweemaal toe, dat u gedurende vier dagen werd opgenomen in het Public Health Hospital (CGVS1, p. 6). Om nadien, tot minstens driemaal toe, te verklaren dat u gedurende zo'n 10 tot 12 dagen werd gehospitaliseerd (CGVS1, p. 13, p. 14, p. 21). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, stelde u louter dat de interviewer een vergissing moet hebben begaan en herhaalt u dat u 10-12 dagen werd opgenomen in het hospitaal (CGVS1, p. 22).

Ondanks uw contact met uw gezinsleden (CGVS1, p. 7), is het overigens uiterst bevreemdend dat u op het eerste gehoor niet wist waar ze verblijven sinds uw vader de bezittingen wegbracht na ontvangst van de tweede dreigbrief en dat u niet eens de moeite had gedaan om hiernaar te informeren (CGVS1, p. 11, p. 12). U twijfelde of ze in Jalalabad of in Laghman verbleven (CGVS1, p. 12). Dat u op het tweede gehoor opeens wel weet te vertellen dat uw moeder en drie broers bij uw nonkel langs vaderszijde, Khanullah, in het dorp Harmal verblijven kan, gezien de vele contacten die u met uw familie onderhield, niet overtuigen (CGVS2, pp. 2-3). Gezien uw vader reeds zo lang in Kaboel is tewerkgesteld en zijn hoge positie als kolonel (dagarwal) (CGVS1, p. 7, p. 18), wat van hem en zijn gezinsleden een geliefkoosd doelwit zou maken voor de Taliban, alsook uw bewering dat er in uw dorp dagelijks ongeveer twee personen begraven worden die gedood werden door de Taliban (CGVS1, p. 23), acht het CGVS het daarenboven weinig aannemelijk dat uw gezin nog steeds op het platteland van de provincie Laghman zouden hebben gewoond en dat uw vader om de maand à anderhalve maand naar huis kwam (CGVS1, p. 23). Laat staan dat ze nu nog steeds in de provincie Laghman zouden verblijven. U slaagt er ook zelf geenszins in om overtuigende verklaringen af te leggen waarom uw familie nog steeds in Laghman woont. Gevraagd waarom ze niet met uw vader in Kaboel wonen zegt u vagelijk dat uw vader het beter weet en dat ze geen voogd zouden hebben omdat uw moeder lijdt aan hoge bloeddruk (CGVS2, p. 15). Later zegt u nog dat de huurprijzen in Kaboel hoog zijn (CGVS2, p. 15). Gezien uw vader een hoge officier bij de politie is kan dat maar weinig overtuigen.

Dat u verder niet weet wat er in de tweede dreigbrief stond, u niet de moeite zou hebben gedaan om het te vragen omdat u hier "niet sterk genoeg" voor was en u hiertoe ook na aankomst in België geen pogingen heeft ondernomen (CGVS2, p. 14), evenals ook het gegeven dat u niet geïnformeerd zou hebben of uw familie nog problemen heeft gekend nadat ze naar uw nonkel langs vaderszijde verhuisden (CGVS2, p. 3), ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Opmerkelijk is verder dat uw vader u naar Europa sturen als enige optie zag nadat u werd aangevallen. Wanneer u gevraagd wordt of u niet eerst kon proberen wonen in Kaboel of op een andere veilige plaats, legt u uit dat de Taliban erg machtig zijn, overal hun mannetjes hebben en u kennen, waardoor u in huis een gevangene zou zijn (CGVS2, pp. 13-14). Daar uw vader in Kaboel woont en werkt en u slechts gevisieerd zou zijn vanwege het werk van uw vader, weet deze uitleg het CGVS evenwel niet te overtuigen.

Gelet op dit alles, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de Taliban, noch dat de Taliban u naar de toekomst toe zou vervolgen. Er kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet, daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. De door u neergelegde werk-gerelateerde documenten van uw vader hebben betrekking op zijn profiel als officier bij de ANP, hetgeen niet onmiddellijk ter discussie staat. Desalniettemin blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat vele documenten uit Afghanistan – zoals taskera's, dreigbrieven van de Taliban en confirmatiebrieven van maliks – vaak vals zijn, en door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat de confirmatiebrief van de maliks werd opgesteld nadat u reeds uit Afghanistan vertrokken was, hetgeen erop duidt dat het specifiek met het oog op uw asielaanvraag werd opgesteld,

en enkel ter sprake brengt dat uw ganse gezin door de Taliban bedreigd werd als uw vader zijn positie als officier bij de politie niet zou opgeven. Evenwel zonder melding te maken van het incident waarbij u door de Taliban zou zijn aangevallen en mishandeld en van de door u beweerde eis van de Taliban om hun opgepakte districtsleider vrij te laten. Terwijl u overigens zelf aangaf met uw documenten te willen bewijzen dat u door hen geslagen werd (CGVS1, p. 18). U legt ook nog röntgenfoto's en een afsprakenkaartje van een kinepraktijk neer om uw problemen te onderbouwen. Doch is vooreerst niets te zien op de röntgenfoto's wegens de slechte kwaliteit van het document dat u neerlegt. Ten tweede kunnen zij geen uitsluitsel bieden over de omstandigheden waarin u bepaalde kwetsuren zou hebben opgelopen en is er bijgevolg ook geen directe link tussen uw medische klachten en de door u beweerde vervolgingsfeiten. De eventueel vastgestelde medische klachten, waarvan de oorzaak niet kan worden vastgesteld, zijn dan ook op zich onvoldoende om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De enveloppes wijzen er tot slot enkel op dat u post ontving vanuit Kaboel.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die tot de 9e graad naar school is gegaan (CGVS1, p. 9). U heeft kennis van het Pashtou en het Dari en leerde ondertussen ook wat Engels (CGVS1, p. 2, p. 9). Voorts beschikt u in Koboel over een netwerk dat u kan opvangen daar uw vader in Darul Aman, Koboel, werkt als kolonel van de ANP en woont (CGVS1, pp. 6-7, p. 18; CGVS2, p. 3, p. 5) en u vrienden uit uw dorp heeft die in Koboel wonen en met wie u nog contact heeft (CGVS2, p. 16). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over vaardigheden beschikt om in een stad als Koboel

aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat indien u elders naartoe zou kunnen gaan, u niet naar België zou zijn gekomen (CGVS1, p. 22). Wanneer u vervolgens de vraag werd gesteld of u naar Kaboel zou kunnen gaan, verklaarde u dat eens u wordt gezocht door de Taliban, ze niet zullen ophouden met u te zoeken, waar u ook naartoe gaat en dat er iedere dag mensen in Kaboel worden gekidnapt (CGVS1, p. 22). Als u daarenboven de vraag wordt gesteld of u niet elders zou kunnen wonen indien de Taliban u niet zou zoeken, antwoordt u dat u zich inderdaad elders zou kunnen vestigen (CGVS1, p. 23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in het onderhavige verzoekschrift op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en/of van de artikelen 3 en 13 EVRM en/of van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: “(...)

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan gehecht worden (MINTEH-fiche, p. 1; DVZ, p. 4; CGVS1, p. 3). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 18 januari 2016 liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), blijkt dat u meer dan vier jaar ouder bent dan u aangeeft. U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over uw problemen met de taliban niet overtuigen. Zo dienen enkele merkwaardige verschillen te worden opgemerkt tussen uw beweringen op het CGVS en de verklaringen die u heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met betrekking tot de bedreigingen die u vanwege de Taliban zou hebben ontvangen. Zo stelde u bij de DVZ louter dat uw vader twee dreigbrieven ontving, die nota bene nog thuis zouden liggen, en dat in de eerste dreigbrief stond dat hij zijn werk moest verlaten of dat u zou worden vermoord (CGVS-vragenlijst, 31/03/2016, p. 1). Op het CGVS wordt u dan gevraagd of u alles met betrekking tot uw problemen in Afghanistan heeft kunnen aanhalen tijdens het interview op de DVZ waarop u meegeeft dat dit het geval was (CGVS1, p.

3). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u evenwel plots dat u enkele dagen na de eerste dreigbrief staande werd gehouden en op ernstige wijze werd mishandeld door de Taliban, die u bijna hadden meegenomen, ware het niet dat ze moesten vluchten omdat de dorpsbewoners waren gesignaleerd door uw geschreeuw (CGVS1, p. 13, pp. 20-21). Bovendien beweert u op het CGVS eveneens dat de Taliban u poogden te ontvoeren om uw vader ertoe te verplichten een van hun opgepakte districtsleiders vrij te laten (CGVS1, p. 13, pp. 20-21). Ten derde slaagt u er – desondanks u reeds twee enveloppes met documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd – niet in om de dreigbrieven voor te leggen. Wanneer wordt geïnformeerd waar de brieven zijn, verklaart u in contradictie met hetgeen u bij de DVZ beweerde dat uw vader beide dreigbrieven bij ontvangst heeft weggegooid (CGVS1, p. 18) of vernietigd (CGVS2, p. 14). Dat uw verklaringen op dergelijke cruciale punten van elkaar verschillen, doet zeer ernstige vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw problemen.

Uw problemen begonnen na de arrestatie van Talibandistrictschef Kudrat. Doch slaagt u er niet in zijn arrestatie aannemelijk te maken. Zo weet u niet wanneer hij werd gearresteerd en durft u niet te schatten hoeveel tijd er ongeveer tussen zijn arrestatie en de eerste dreigbrief zat (CGVS2, p. 6). Behalve dat districtsleider Kudrat werd opgepakt door de NDS en in de gevangenis werd gestoken, en ondanks het feit dat hij een voormalig dorpsgenoot van u zou zijn geweest (CGVS2, p. 6), weet u overigens ook zelf niets meer over hem te vertellen en bent u niet op de hoogte omtrent hetgeen verder met hem is gebeurd (CGVS1, p. 21). Evenmin blijkt u op de hoogte te zijn van de activiteiten waarvoor hij als Talibanleider verantwoordelijk was (CGVS2, p. 6). Het gegeven dat u ook sedert uw aankomst in België geen pogingen heeft ondernomen om meer informatie te weten te komen over Talibandistrictsleider Kudrat, wiens arrestatie aan de basis van uw problemen ligt en desondanks de hoge politiefunctie die uw vader bekleedt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten (CGVS1, p. 21; CGVS2, p. 17). Uw verklaring dat u schrik heeft voor wat de Belgische telefoonoperatoren zouden ondernemen indien ze zouden vernemen dat u zulke vragen stelt (CGVS2, p. 17), weet het CGVS geenszins te overtuigen.

Hoewel u hem onmiddellijk op de hoogte stelde van de dreigbrief (CGVS2, p. 7) en u, uw broers en uw moeder duidelijk ongerust waren omwille van de bedreiging (CGVS1, p. 14; CGVS2, p. 5, p. 7), is het opvallend dat uw vader, met uitzondering van u op te dragen in beperkte mate het huis te verlaten en steeds tijdig thuis te komen, geen maatregelen nam om de bedreiging tegen te gaan of om er op een of andere manier voor te zorgen dat u en uw familie geen gevaar zou lopen (CGVS2, p. 8). De reactie, of beter, het gebrek aan reactie, van uw vader op de eerste dreigbrief is dan ook opmerkelijk. Gezien jullie beweerde woonplaats op het platteland te Laghman en het feit dat uw vader de mogelijkheid moet hebben gehad om zijn gezin naar Kaboel of Jalalabad te laten verhuizen (zie ook infra), is het immers weinig aannemelijk dat hij als reactie op de eerste dreigbrief niets zou hebben besproken en geen maatregelen zou hebben genomen om de veiligheid van zijn vrouw en kinderen, en die van u in het bijzonder aangezien u persoonlijk werd bedreigd, te garanderen (CGVS2, pp. 7-8). Wanneer gevraagd wordt waarom hij jullie niet meenam naar Kaboel maar gewoon in het dorp liet, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat u onschuldig was (CGVS2, p. 8). Door u af te vragen hoe uw vader had kunnen weten dat de Taliban achter u zou komen (CGVS2, p. 8), weet u het CGVS evenmin te overtuigen.

Voorts slaagt u er evenmin in om op doorleefde en geloofwaardige wijze uit te leggen hoe u er precies in slaagde te ontsnappen aan de ontvoeringspoging van de Taliban. Bijzonder bevreemdend is met name dat de Taliban, voorbereid als ze waren om u levend mee te nemen (CGVS2, p. 12), het op een lopen zouden zetten omdat uw dorpsgenoten gealarmeerd werden door uw geschreeuw (CGVS1, p. 13, p. 21; CGVS2, p. 5, p. 9). U stelt dat de Taliban u levend wensten mee te nemen en dat, terwijl u aan het duwen en trekken was met uw belagers, de dorpelingen afkwamen waardoor de Taliban het op een lopen zetten (CGVS2, p. 5, p. 9). Hiermee biedt u slechts een zeer summiere uiteenzetting over hoe u wist te ontsnappen. Ook wanneer u in detail wordt gevraagd om te verduidelijken hoe u aan hun ontvoeringspoging bent kunnen ontkomen, slaagt u er niet in om overtuigende verklaringen te geven (CGVS2, pp. 9-11, p. 13). Gezien het feit dat ze gewapend waren (CGVS1, p. 13; CGVS2, p. 5) hadden ze de dorpelingen kunnen weggagen of er gewoon samen met u vandoor kunnen gaan. Uw loutere beweringen dat de Taliban geen onschuldigen kunnen doodschieten, dat het ganse dorp als reactie op uw geschreeuw zou zijn komen kijken en dat mensen niet (meer) bang zijn van de dood en hun leven voor u hebben gewaagd (CGVS2, p. 11), weten het CGVS niet te overtuigen. Daarenboven is het bizar dat u niet weet door hoeveel Talibs u exact aangevallen werd (CGVS2, p. 11). Evenmin is het het CGVS duidelijk hoe u erin had kunnen slagen uw vader op te dragen hun opgepakte districtschef vrij te laten, indien ze erin waren geslaagd u te ontvoeren (CGVS2, pp. 9-10). Het houdt immers weinig steek dat de

Taliban u enerzijds zouden opdragen ervoor te zorgen dat uw vader zijn werk zou stopzetten, terwijl u anderzijds door hen werd vastgehouden.

Ook dient bemerkt te worden dat er nog andere merkwaardige inconsistenties in uw relaas zitten die de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondergraven. Zo beweerde u eerst, tot tweemaal toe, dat u gedurende vier dagen werd opgenomen in het Public Health Hospital (CGVS1, p. 6). Om nadien, tot minstens driemaal toe, te verklaren dat u gedurende zo'n 10 tot 12 dagen werd gehospitaliseerd (CGVS1, p. 13, p. 14, p. 21). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, stelde u louter dat de interviewer een vergissing moet hebben begaan en herhaalt u dat u 10-12 dagen werd opgenomen in het hospitaal (CGVS1, p. 22).

Ondanks uw contact met uw gezinsleden (CGVS1, p. 7), is het overigens uiterst bevreemdend dat u op het eerste gehoor niet wist waar ze verblijven sinds uw vader de bezittingen wegbracht na ontvangst van de tweede dreigbrief en dat u niet eens de moeite had gedaan om hiernaar te informeren (CGVS1, p. 11, p. 12). U twijfelde of ze in Jalalabad of in Laghman verbleven (CGVS1, p. 12). Dat u op het tweede gehoor opeens wel weet te vertellen dat uw moeder en drie broers bij uw nonkel langs vaderszijde, Khanullah, in het dorp Harmal verblijven kan, gezien de vele contacten die u met uw familie onderhield, niet overtuigen (CGVS2, pp. 2-3). Gezien uw vader reeds zo lang in Kaboel is tewerkgesteld en zijn hoge positie als kolonel (dagarwal) (CGVS1, p. 7, p. 18), wat van hem en zijn gezinsleden een geliefkoosd doelwit zou maken voor de Taliban, alsook uw bewering dat er in uw dorp dagelijks ongeveer twee personen begraven worden die gedood werden door de Taliban (CGVS1, p. 23), acht het CGVS het daarenboven weinig aannemelijk dat uw gezin nog steeds op het platteland van de provincie Laghman zouden hebben gewoond en dat uw vader om de maand à anderhalve maand naar huis kwam (CGVS1, p. 23). Laat staan dat ze nu nog steeds in de provincie Laghman zouden verblijven. U slaagt er ook zelf geenszins in om overtuigende verklaringen af te leggen waarom uw familie nog steeds in Laghman woont. Gevraagd waarom ze niet met uw vader in Kaboel wonen zegt u vagelijk dat uw vader het beter weet en dat ze geen voogd zouden hebben omdat uw moeder lijdt aan hoge bloeddruk (CGVS2, p. 15). Later zegt u nog dat de huurprijzen in Kaboel hoog zijn (CGVS2, p. 15). Gezien uw vader een hoge officier bij de politie is kan dat maar weinig overtuigen.

Dat u verder niet weet wat er in de tweede dreigbrief stond, u niet de moeite zou hebben gedaan om het te vragen omdat u hier "niet sterk genoeg" voor was en u hiertoe ook na aankomst in België geen pogingen heeft ondernomen (CGVS2, p. 14), evenals ook het gegeven dat u niet geïnformeerd zou hebben of uw familie nog problemen heeft gekend nadat ze naar uw nonkel langs vaderszijde verhuisden (CGVS2, p. 3), ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Opmerkelijk is verder dat uw vader u naar Europa sturen als enige optie zag nadat u werd aangevallen. Wanneer u gevraagd wordt of u niet eerst kon proberen wonen in Kaboel of op een andere veilige plaats, legt u uit dat de Taliban erg machtig zijn, overal hun mannetjes hebben en u kennen, waardoor u in huis een gevangene zou zijn (CGVS2, pp. 13-14). Daar uw vader in Kaboel woont en werkt en u slechts gevisieerd zou zijn vanwege het werk van uw vader, weet deze uitleg het CGVS evenwel niet te overtuigen.

Gelet op dit alles, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de Taliban, noch dat de Taliban u naar de toekomst toe zou vervolgen. Er kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet, daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. De door u neergelegde werk-gerelateerde documenten van uw vader hebben betrekking op zijn profiel als officier bij de ANP, hetgeen niet onmiddellijk ter discussie staat. Desalniettemin blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat vele documenten uit Afghanistan – zoals taskera's, dreigbrieven van de Taliban en confirmatiebrieven van maliks – vaak vals zijn, en door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat de confirmatiebrief van de maliks werd opgesteld nadat u reeds uit Afghanistan vertrokken was, hetgeen erop duidt dat het specifiek met het oog op uw asielaanvraag werd opgesteld, en enkel ter sprake brengt dat uw ganse gezin door de Taliban bedreigd werd als uw vader zijn positie als officier bij de politie niet zou opgeven. Evenwel zonder melding te maken van het incident waarbij u

door de Taliban zou zijn aangevallen en mishandeld en van de door u beweerde eis van de Taliban om hun opgepakte districtsleider vrij te laten. Terwijl u overigens zelf aangaf met uw documenten te willen bewijzen dat u door hen geslagen werd (CGVS1, p. 18). U legt ook nog röntgenfoto's en een afsprakenkaartje van een kinepraktijk neer om uw problemen te onderbouwen. Doch is vooreerst niets te zien op de röntgenfoto's wegens de slechte kwaliteit van het document dat u neerlegt. Ten tweede kunnen zij geen uitsluitsel bieden over de omstandigheden waarin u bepaalde kwetsuren zou hebben opgelopen en is er bijgevolg ook geen directe link tussen uw medische klachten en de door u beweerde vervolgingsfeiten. De eventueel vastgestelde medische klachten, waarvan de oorzaak niet kan worden vastgesteld, zijn dan ook op zich onvoldoende om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De enveloppes wijzen er tot slot enkel op dat u post ontving vanuit Kaboel. (...)".

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De algemene verwijzing naar zijn risicoprofiel, de algemene situatie in Afghanistan en informatie omtrent rekrutering in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in het verzoekschrift betwist stellende dat deze examens niet volledig betrouwbaar zijn en dat fouten mogelijk zijn, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 20). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat verzoeker op 18 januari 2016 minimum 21,3 jaar was. De vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en hierin volhardt in zijn verzoekschrift tast de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze aan, hetgeen op zijn beurt evenzeer afbreuk doet aan de door verzoeker neergelegde taskara ter staving van zijn leeftijd. De verwijzingen naar rechtspraak van de Raad en beslissingen van de Raad inzake niet-begeleide minderjarige asielzoekers zijn dan ook niet relevant.

Het argument dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de mogelijkheid heeft gekregen om alle details van zijn asielrelaas uit te leggen ter verschoning van de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeld heeft over de mishandeling door de taliban overtuigt niet.

Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker wijst erop dat hij verplicht werd om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze aan hem werd voorgelezen, verwijst naar de algemene slechte omstandigheden tijdens het afleggen van verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt dat hij zich niet bewust was van het belang van de vragenlijst, haalt op algemene wijze aan dat veel verzoekers om internationale bescherming fouten rapporteren na herlezing en aan het begin van het gehoor en stelt dat het ook voorkomt dat er fouten op de bijlage 26 staan. Verzoeker kan in voormeld betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. Verzoeker werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het invullen van de vragenlijst duidelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen aldaar. Er werd benadrukt dat er van hem werd verwacht dat hij nauwkeurig maar in het kort zou weergeven waarom hij bij een terugkeer problemen vreest en dat hij de voornaamste feiten of elementen in het kort zou weergeven. Tevens werd benadrukt dat hij steeds de waarheid moest vertellen en werd er gewezen op de mogelijke gevolgen van het afleggen van

valse of onjuiste verklaringen (stuk 24, vragenlijst, nr.1). Uit de inhoud van de vragenlijst en de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat het afleggen van verklaringen en het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op een normale wijze is geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoeker ondertekende zowel de vragenlijst als de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat de hierin opgenomen verklaringen aan hem werden voorgelezen in het Pashtou. Hiermee bevestigde verzoeker dat de in de vragenlijst en de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken opgenomen gezegden juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij de aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd aan verzoeker daarenboven de vraag gesteld hoe het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen, waarop verzoeker antwoordde: *“het interview was goed”* (stuk 11, gehoorverslag, p. 3).

In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat artikel 6 EVRM en zijn recht op een eerlijk proces geschonden zouden zijn doordat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, kan vooreerst worden opgemerkt dat het verzoekers taak is om zijn verdediging op een alerte en dilligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg is het niet ernstig om heden voor te houden dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet kunnen worden tegengeworpen.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM dient bovendien te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe of waarom de rechtspraak *Salduz* van het EHRM in deze, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, van toepassing zou (kunnen) zijn, wordt door verzoeker verder niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

Verzoeker overtuigt evenmin waar hij stelt dat hij op het ogenblik van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte was van het feit dat zijn vader de brieven heeft vernietigd en hiernaar pas heeft gevraagd in het kader van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dit dan ook pas later vernam. Verzoeker verklaarde immers op het Commissariaat-generaal wanneer geïnformeerd werd waar de brieven zijn dat zijn vader beide dreigbrieven bij ontvangst heeft weggegooid (stuk 11, gehoorverslag, p. 18) of vernietigd (stuk 5, gehoorverslag, p. 14) (eigen onderlijning), hetgeen dan ook in schril contrast blijft staan met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze brieven thuis liggen. Verzoekers verblijf in het ziekenhuis staat er overigens niet aan in de weg dat hij zich niet over de inhoud van de tweede dreigbrief zou kunnen hebben bevraagd, en dit aangezien het om een essentieel element binnen zijn asielrelaas gaat.

Waar verzoeker te kennen geeft dat het normaal is dat hij niets meer weet over de talibanleider Kudrat omdat hun enige gemeenschappelijke kenmerk hun dorp van herkomst is, gaat hij voorbij aan de desbetreffende pertinente vaststellingen. De vaststelling dat verzoeker niets meer weet over deze talibandistrictsleider, wiens arrestatie aan de basis van zijn problemen ligt en desondanks de hoge politiefunctie die zijn vader bekleedt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Dat hij in een ziekenhuis lag en bijgevolg niet in staat was naar informatie over hem te zoeken, merkt de Raad op dat verzoeker in het ziekenhuis verbleef tot hij was hersteld waarna zijn vader en oom een smokkelaar regelden. Verzoeker toont niet aan dat hij in tussentijd niet de kans zou hebben gehad zich over deze persoon te bevragen.

De argumentatie dat zijn vader omwille van de veiligheidssituatie in Kabul en de hogere kosten van levensonderhoud ter verklaring van de vaststelling dat zijn vader geen maatregelen heeft genomen om

de bedreiging tegen te gaan acht de Raad niet aannemelijk. Indien er werkelijk een reële en concrete dreiging voor verzoekers gezin aanwezig was in Laghman acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers vader zich zou hebben laten weerhouden zijn gezin te beschermen door de algemene veiligheidssituatie in Kabul en de hogere kosten van levensonderhoud te meer gelet op het specifieke profiel en verblijf van verzoekers vader in Kabul.

Waar verzoeker volhardt in de verklaring dat hij 10 tot 12 dagen in het ziekenhuis is gebleven, kiest hij slechts voor één versie van zijn verklaringen. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op.

Wat betreft de taskara moet worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk kan worden aangewend teneinde verzoekers identiteit en leeftijd te bewijzen (zie supra).

Waar verzoeker aangeeft dat de door verzoeker neergelegde documenten om de enkele reden dat er in Afghanistan corruptie bestaat en het gemakkelijk is om documenten na te maken, gaat hij voor bij aan de concrete vaststellingen met betrekking tot deze documenten.

Wat de aan het werk van verzoekers vader gerelateerde documenten betreft kon terecht worden vastgesteld dat deze enkel betrekking hebben op het profiel van verzoekers vader hetgeen *in casu* niet wordt betwist. Wat betreft de confirmatiebrief van de maliks werd nog vastgesteld dat deze werd opgesteld nadat verzoeker reeds vertrokken was uit Afghanistan, waardoor deze enkel ten behoeve van verzoekers asielaanvraag werd opgesteld. Deze brief vertoont aldus een gesolliciteerd karakter en werd opgesteld ten behoeve van verzoekers asielrelaas waardoor het document objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien werd desbetreffend ook vastgesteld dat deze brief geen melding maakt van het incident waarbij verzoeker door de Taliban zou zijn aangevallen en mishandeld en van de door hem beweerde eis van de Taliban om hun opgepakte districtsleider vrij te laten, terwijl verzoeker overigens zelf aangaf met zijn documenten te willen bewijzen dat hij door hen geslagen werd.

Dergelijke vaststellingen samen met de informatie waaruit blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden, maakt dat aan verzoekers neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Waar hij meent dat de röntgenfoto's en een afsprakenkaartje van een kinepraktijk de marteling die hij heeft ondergaan staven waardoor zijn relaas als geloofwaardig moet worden beschouwd gaat hij voorbij aan de pertinente vaststellingen dat er niets te zien is op de röntgenfoto's wegens de slechte kwaliteit van het document en dat dergelijke foto's geen uitsluitel bieden over de omstandigheden waarin hij bepaalde kwetsuren zou hebben opgelopen waardoor er ook geen directe link tussen zijn medische klachten en de door hem beweerde vervolgingsfeiten. De eventueel vastgestelde medische klachten, waarvan de oorzaak niet kan worden vastgesteld, zijn dan ook op zich onvoldoende om de ongelooftwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen.

Verzoeker bezorgt de Raad per aangetekende brief een aanvullende nota met de volgende stukken:

- “ 1. Een kopie van medisch attest van zijn kinepraktijker
2. Een scan van zijn lichaam
3. Een verslag van doctor Donald Vemer en doctor Bafort
4. Een vertaling van een certificaat van de Afghaans Ministerie van Onderwijs
5. Een vertaling van een document van de Afghaans Ministerie van Binnenlandse Zaken, Algemeen Directoraat administratie
6. Een vertaling van een document van de Afghaans Ministerie van Binnenlandse Zaken, Algemeen Directoraat administratie
7. Foto's van verzoeker in zijn regio van herkomst
8. De enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker noch in deze nota noch ter terechtzitting enige toelichting bij deze documenten geeft.

Wat betreft de “medische” stukken (stukken 1-3), stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat verzoeker bij de kinesist in behandeling is voor chronische pijn ter hoogte van de *rectus abdominus*, voor een overbelasting van zijn schouder en nek en dat hij klachten aan zijn maag had en hiervoor een operatie onderging. Uit geen enkel van deze documenten wordt melding gemaakt van de door verzoeker beweerde problemen. Dergelijke documenten tonen allerminst een direct verband aan tussen verzoekers medische toestand en de door hem aangehaalde feiten in het kader van zijn asielrelaas.

Overigens wordt opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij verwondingen werden opgelopen.

Gezien verzoeker ook geen verdere toelichting geeft is het de Raad een raadsel waarom hij een certificaat van het Afghaanse Ministerie van Onderwijs (stuk 4) neerlegt waaruit blijkt dat hij is afgestudeerd van de negende klas. In dit document wordt evenmin de link gemaakt met verzoekers voorgehouden problemen.

Wat betreft het neergelegde stuk in verband met de dood van zijn vader (stuk 5) stelt de Raad vooreerst vast dat dit stuk een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook moet worden vastgesteld dat hierin vermeld werd dat verzoekers vader gedood werd op 1 maart 2017. De Raad stelt vast dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal gehoord werd en dit op 4 januari 2017 en 24 mei 2017. Tijdens het gehoor van 24 mei 2017 werd verzoeker gevraagd of hij nog contact heeft met zijn familieleden waarop hij antwoordde dat hij ze een of tweemaal per maand belt (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Op de vraag of ze nog problemen hebben gekend sinds ze verhuisden antwoordde verzoeker *“ik heb het hen niet gevraagd. Maar mochten ze nog problemen hebben gekend, dan zou mijn vader het me hebben verteld”* (stuk 5, gehoorverslag, p. 3) waaruit blijkt dat verzoeker in contact stond met zijn vader. Het gegeven dat verzoeker tijdens dit laatste gehoor niets vermeldde over de dood van zijn vader doet dan ook afbreuk aan de authenticiteit van een dergelijk stuk. Bovendien stelt de Raad vast dat het opschrift van de neergelegde attesten van het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken (stukken 5 en 6) de melding *“Ministry of Interior of Islamic Republic of Afghanistan”* bevat terwijl het in correct Engels *“Ministry of Interior of the Islamic Republic of Afghanistan”* is. De Raad acht het niet aannemelijk dat officiële documenten van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken dergelijke fouten in hun opschrift zouden bevatten. Stuk 6 bevat bovendien enkel de bevestiging dat verzoekers vader op 28 februari 2017 werd uitgezonden, doch bevat geen enkele element over diens dood of de door verzoekers aangehaalde asielproblemen. Deze vaststellingen samen met de informatie waaruit blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden, maakt dat aan verzoekers neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. Gelet op deze vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekers vader overleden zou zijn. Er werd bovendien geen officiële overlijdensakte bijgebracht terwijl dit, zeker gelet op het werk van verzoekers vader, kan worden verwacht.

De foto's van verzoeker in zijn regio van herkomst en de enveloppe bieden evenmin enig inzicht in het door verzoeker aangehaalde asielrelaas. Zijn oorspronkelijk herkomst staat overigens niet ter discussie.

Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.4. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker heeft voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich

aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(…)Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

*Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.
(…)”.*

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 17 april 2018 een kopie bij van het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul nog steeds actueel en correct is. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door hem toegevoegde informatie en persartikels over de veiligheidssituatie in Kabul zijn immers grotendeels dezelfde en liggen voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die tot de 9e graad naar school is gegaan (CGVS1, p. 9). U heeft kennis van het Pashtou en het Dari en leerde ondertussen ook wat Engels (CGVS1, p. 2, p. 9). Voorts beschikt u in Kaboel over een netwerk dat u kan opvangen daar uw vader in Darul Aman, Kaboel, werkt als kolonel van de ANP en woont (CGVS1, pp. 6-7, p. 18; CGVS2, p. 3, p. 5) en u vrienden uit uw dorp heeft die in Kaboel wonen en met wie u nog contact heeft (CGVS2, p. 16). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over vaardigheden beschikt om in een stad als Kaboel aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat indien u elders naartoe zou kunnen gaan, u niet naar België zou zijn gekomen (CGVS1, p. 22). Wanneer u vervolgens de vraag werd gesteld of u naar Kaboel zou kunnen gaan, verklaarde u dat eens u wordt gezocht door de Taliban, ze niet zullen ophouden met u te zoeken, waar u ook naartoe gaat en dat er iedere dag mensen in Kaboel worden gekidnapt (CGVS1, p. 22). Als u daarenboven de vraag wordt gesteld of u niet elders zou kunnen wonen indien de Taliban u niet zou zoeken, antwoordt u dat u zich inderdaad elders zou kunnen vestigen (CGVS1, p. 23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)"

Het argument dat hij niet naar Kabul kon gaan omdat zijn vader hem daar niet steeds naast hem kon blijven om hem te beschermen heeft betrekking op zijn asielaanvraag, hetgeen ongeloofwaardig werd bevonden. Overigens doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Waar verzoeker stelt dat de dood van zijn vader het hem nu onmogelijk maakt om zich in Kabul te vestigen, moet worden opgemerkt dat verzoeker de dood van zijn vader geenszins aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF